

віршованими рядками, занесеними колись у записник: Хоч життя пробоем брати / Пориваюсь я поров, – / Ба, та волі нерв підтятий... / Орган житні не здоров!.. ” [4, с. 164]. Численні роздуми значно розширили філософське навантаження твору.

У розмовах з К. Турчиновичем, Г. Гавриликком, побудованих значною мірою на авторському домислі, розкриті думки І. Франка на майбутнє: „Щастя прийдешніх поколінь треба добувати нам! Адже так?.. Не ридать, а добувати!.. І коли в наші тісні часи ми нічого путнього зробити не спроможні, треба братися до того, що ближче, треба двигати розвиток свого народу. І нехай мене назовуть вузькоглядом, чортом, бісом, я товктиму своє: треба єднати сили по сей і по той бік Збруча, а не марнувати час на дрібниці. І коли всі дружно візьмуться за працю для свого краю, тюрми народів – Австро-Угорщина і царська Росія – впадуть у руїнах!” [4, с. 64]. У розмові з князем В. Чарторийським висловлена позиція І. Франка щодо поета та його ролі в суспільстві: „Ні багатство, ні шляхетність роду, ні станові привілеї, ні урядова повага не можуть змагатися з високим званням поета... бути поетом – значить розмовляти з державцями. Але якою мовою розмовляти? Державці любляють не просто поетів, а одописців на золотому ретязі. Поети над усе ставлять незалежність і потрапляють у немилість” [4, с. 182].

Фактичної достовірності роману додають фрагменти листування. У тексті процитовано лист О. Партицького до І. Франка з приводу редагування журналу „Зоря”; А. Дзвонковської щодо організації хліборобської комуни; згадано лист М. Павлика, який „дещо вяснює” зв'язки М. Павлика з І. Франком, а також ставлення до М. Драгоманова та інших соціалістичних агітаторів, розкриває його погляди на соціалістичний рух у Галичині й проекти на майбутнє. У ділових листах до І. Белея, М. Драгоманова, О. Кониського, М. Павлика І. Франко порушує актуальні проблеми, пов'язані з культурно-освітнім, літературним життям. Вміщені й любовні листи до коханої Ю. Дзвонковської.

Вдало вписуються в структуру роману й надають достовірності уривок статті М. Подолинського (надруковано в журналі „Зоря”), у якому „розпиналася натуральна повість „Борислав сміється”, та повідомлення з „Газети народової” про „сильний напад посла Полянського у сеймі на „Просвіту” за публікацію шкідливого оповідання „Ліси і пасовиська” „якогось Мирона”.

Отже, у романі П. Колесника „Поет під час облоги” органічно поєднані документальні свідчення про І. Франка з художнім домислом. Відібрані найвагоміші, найвиразніші факти та події, що розкрили провідні риси характеру персонажа й створили довколишнє середовище, історичне тло. Представлене дослідження не є вичерпним і подальші розробки з цієї тематики допоможуть краще осягнути специфіку українського біографічного роману.

ЛІТЕРАТУРА

1. Білецький О. Біографія / О. І. Білецький, І. І. Басс, О. І. Кисельов [відп. ред. О. І. Білецький] // Білецький О. Іван Франко: життя і творчість. – К.: Видавництво Академії наук Української РСР, 1956. – С. 16 – 125.
2. Галич О. Предмет біографії та її провідні жанрові риси / О. А. Галич, О. О. Дацюк, Л. В. Мороз // Художня біографія: проблеми теорії та історії: монографія. – Рівне, 1999. – С. 3 – 26.
3. Дей О. Іван Франко: життя і діяльність / О. І. Дей. – К.: Дніпро, 1981. – 355 с.
4. Колесник П. Поет під час облоги: роман / Петро Колесник. – К.: Радянський письменник, 1980. – 368 с.
5. Літературознавча енциклопедія: у 2 т. / Автор-укладач Ковалів Ю. І. – Т. 1: А – Л. – К.: Академія, 2007. – 608 с.

УДК 37.016:821.161.2П-31.09

ВИВЧЕННЯ ПОВІСТІ МАРІЇ ПРИГАРИ «МИХАЙЛИК – ДЖУРА КОЗАЦЬКИЙ» НА УРОЦІ ПОЗАКЛАСНОГО ЧИТАННЯ В 5 КЛАСІ

Слижук О. А., к. пед. н., доцент

Запорізький національний університет

У статті пропонується варіант проведення уроку позакласного читання в 5 класі за новою програмою з української літератури. Автор детально розглядає всі етапи уроку, найбільш доцільну технологію оглядового аналізу повісті Марії Аркадіївни Пригари «Михайлик – джура козацький», засоби патріотичного виховання підлітків на прикладі цього твору.

Ключові слова: технологія аналізу, оглядовий аналіз, позакласне читання, патріотичне виховання.

Слыжук О. А. ИЗУЧЕНИЕ ПОВЕСТИ МАРИИ ПРИГАРЫ «МИХАЙЛИК – ДЖУРА КАЗАЦКИЙ» НА УРОКЕ ВНЕКЛАССНОГО ЧТЕНИЯ В 5 КЛАССЕ / Запорожский национальный университет, Украина.

В статье предлагается вариант проведения урока внеклассного чтения в 5 классе, предусмотренного новой программой по украинской литературе. Автор подробно рассматривает все этапы урока, наиболее целесообразную технологию обзорного анализа повести Марии Аркадьевны Пригары «Михайлик - джура казацкий», средства патриотического воспитания подростков на примере этого произведения.

Ключевые слова: технология анализа, обзорный анализ, внеклассное чтение, патриотическое воспитание.

Slyzhuk O. STUDYING THE STORY OF MARIYA PRIGARA "MIKHAILIK – DZHURA COSSACK" ON THE LESSONS OF EXTRACURRICULAR READING IN CLASS 5 / Zaporizhzhya national university, Ukraine.

The article offers option of home reading lesson in class 5 for a new program of Ukrainian literature. Author considers the in detail all the stages of the lesson, the most feasible technology review analysis novel of Mary Arkadyevna Prigara "Mikhailik - dzhura Cossack" means patriotic education of teenagers on the example of this work.

Key words: technology of analysis, review analysis, additional reading, patriotic education.

Уроки позакласного читання повсякчас приваблюють увагу науковців, учителів, бібліотекарів. Цією проблемою здавна цікавились методисти літератури. Ідея літературного розвитку школярів у процесі самостійного додаткового читання перебувала в центрі методичних пошуків учених к. XIX – поч. XX ст.

В. Острогорський розробив послідовну систему позакласного читання за етапами навчання. Особливо важливою він вважав "розумну літературну начитаність» .

Цінні для нас поради М. Рибникової щодо методів і прийомів роботи з художнім твором на уроках позакласного читання. Основним завданням літератури вона вважала підготовку учнів до життя. Але ця підготовка може бути здійснена тільки тоді, коли словесник розвиватиме в учнів уміння бачити життєві явища, природу, людину в праці, уміння розмірковувати над побаченим і прочитаним, а потім передати його в живому точному слові. Необхідно йти від життєвих вражень до книжки, до художнього образу, а потім, збагатившись образами й почуттями письменника, знову звертатися до життя, бачити його повніше і глибше.

Т. Ф. Бугайко в курсі методики пропонувала такі форми проведення уроків позакласного читання: виставки книг; читацькі конференції; літературні диспути; розповіді про книги з особистих учнівських бібліотек. Для популяризації читання – ведення читацьких щоденників.

У типології уроків В. Неділька, окремо виділено урок-бесіду з позакласного читання.

Є. Пасічник у своїх дослідженнях пропонує структуру уроку позакласного читання, характеризує його особливості.

Різні аспекти цієї проблеми у XX ст. розглядали Н. Волошина, І. Збарський, Н. Полухіна, І. Синиця, В. Сухомлинський, Б. Степанишин та ін.

Незважаючи на достатню кількість наукових праць з цієї теми, існує потреба в розробках конкретних уроків позакласного читання, особливо з уведенням нової програми з української літератури.

Тому метою статті є розробка уроку позакласного читання в 5 класі за темою, цього року введеною для вивчення.

Для того, щоб ефективно провести урок позакласного читання, слід ретельно продумати й організувати підготовку до нього.

У процесі організації позакласного читання Є. Пасічник радить дотримуватися таких принципів:

1. диференційованого підходу до окремих учнів;
2. врахування інтересів, особливостей сприйняття художньої літератури;
3. постійного звертання на уроці до читацького досвіду учнів;
4. стимулювати активність, ініціативу.
5. урізноманітнювати форми роботи;
6. створити мікроклімат невимушеності й доброзичливості.

Важливим є й вибір типу уроку. Оскільки це перший у 5 класі урок позакласного читання, найбільш доцільно провести його у формі бесіди з елементами дискусії, включити в його структуру самостійну роботу учнів.

Б. Степанишин подає структуру уроку позакласного читання, яка найбільш поширена на сьогодні:

1. вступне слово учителя про письменника та його твір, емоційне, захоплююче, як психологічний імпульс всього уроку;
2. подача відомостей (цікавих) з історії написання;
3. бесіда над змістом літературного твору;

4. запитання учнів, відповіді на них;
5. висновки, узагальнення.

Для того, щоб усі учні прочитали твір удома, вчитель може дати їм випереджальні домашні завдання за текстом, які стануть основою дискусії на уроці й допоможуть розглянути зміст. Для цього можна об'єднати п'ятикласників у групи для виконання спільного завдання.

Перша група розповість про дитячі роки Михайлика; друга – про його навчання в школі джур; третя – про військові пригоди хлопчика; четверта – про взаємини з іншими образами-персонажами повісті.

Розпочати урок можна традиційно – зі вступної розповіді вчителя про письменника. Для уроків літератури в 5 класі характерною є така форма викладу біографічного матеріалу, як біографічна довідка, яка складається з елементарних відомостей про письменника (дати народження і смерті, написання видатних творів). Біографічна довідка повинна бути простою, зрозумілою, виразною, без зайвих подробиць і побутових деталей. У живій і цікавій формі, з художнім ілюструванням учням слід розповісти про характерні епізоди життя письменника, які мають виховне значення і допомагають розкриттю тих чи інших рис його особистості.

Проте призначення біографічної довідки тільки цим не обмежується. Вона також є підступом до читання і аналізу художніх творів, сприяє кращому їх засвоєнню.

Зміст біографічної довідки про Марію Пригару може бути таким.

Більше п'ятдесяти років творчого життя віддала письменниця Марія Аркадіївна Пригара літературній творчості для дітей. Її поетична та прозова спадщина стала класичним надбанням української дитячої літератури. Різноманітний та значний доробок письменниці й досі користується незмінною увагою юних читачів. Так склалась доля, що жити Марії Аркадіївні довелося у багатьох місцях, не завжди в достатках, але з самого малечку в праці.

Народилася майбутня письменниця 20 лютого 1908 року в Москві в родині медичних працівників. Та невдовзі, втративши батька, маленька Марія разом із матір'ю опинилася на Україні на Криворіжчині. Її вітччм працював табельником у рудні. А в степу, що лежав за шахтою, текла річка Саксагань, на тлі неба бовванів Богданів курган — командний пункт Богдана Хмельницького та височіла Савур-могила. Тут, після переможної битви з польським військом, козаки шапками насипали могилу своїм загиблим побратимам. Вдома у вітччма, який дуже любив маленьку доньку, було багато козацької старовинної зброї, знайденої в тих місцях. Аркадій Михайлович часто співав давні українські пісні, читав „Кобзар” Т. Шевченка, розповідав про події з історії України. Усе це залишило глибокий слід у душі майбутньої письменниці, назавжди увійшло в її життя.

Дуже рано Марійка почала сама складати вірші, у школі навіть виконувала деякі домашні завдання у віршованій формі. На початку 20-х років сім'я Пригар переїхала жити до Білої Церкви, що на Київщині. Тут Марія вчилася у трудовій школі, але захворіла на сухоти, і сім'я змушена була переїхати до Одеси. Марія вступила до Одеського інституту народної освіти. Саме в цей, одеський період, сталася важлива подія, що визначила її подальше життя, — Марія увійшла в письменницьке коло.

Перші збірки письменниці для дітей „Весна на селі”, „Дитячий садок”, „Товариш урожай” вийшли у 1929 та 1930 роках.

У Харкові Марія Пригара познайомилася з Оксаною Іваненко та Наталею Забілою. Між ними зародилась велика дружба на все життя.

У перші дні війни пішов на фронт чоловік Марії Пригари, військовий лікар. А сама письменниця з двома доньками та матір'ю опинилася в Саратові. Там вона працювала в Українському радіокомітеті на радіостанції ім. Т. Шевченка, яка вела свої передачі для окупованих українських територій. Лише 1944 року Марія Аркадіївна повернулася до зруйнованого Києва.

У 60-ті, 70-ті роки Марію Аркадіївну Пригару дуже захопила історична тема. І вона написала для дітей розповіді за мотивами українських народних дум. Продовженням роботи над історичною темою, великою творчою перемогою стало написання М. Пригарою історичної повісті „Михайлик — джура козацький”.

За життя письменницею було зроблено дуже багато. Видано більше 50 книжок. Однак вона вважала, „...можна було б більше, краще...”.

Померла М. А. Пригара 8 вересня 1983 року. На київському будинку, де жила письменниця, на вшанування її пам'яті встановлено меморіальну дошку.

Перед учнями – портрет письменниці, виставка її книжок, колаж усіх видань повісті «Михайлик — джура козацький». Вдома учні малювали портрет Михайлика. Перевіряємо домашнє завдання: на дошці – виставка

малюнків, учні обирають малюнок, який сподобався, його автор виходить і розповідає, чому він зобразив Михайлика саме таким.

Далі звертаємось до тексту твору. Учні прочитають за ролями перший розділ повісті з початку до слів «Та Михайлик тільки похнюпився і, хоч як смикав нетерплячий Івашко, більш не сказав нічого».

Отже, створюється мотиваційна інтрига уроку. Учителю ставить питання до класу: «Чому ж Михайлика називали Знайдю?»

Далі розповідь про дитинство головного героя веде перша група учнів.

Головний герой повісті „Михайлик — джура козацький” — знайда. Коли ординці гнали в Крим ясир (полонених українських селян), охоронець викинув його в ковилу, а запорожці знайшли і віддали на виховання кобзареві (і одночасно козацькому розвіднику) Мехтоду.

«Ледве дійшов зросту Михайлик — став навчати його всього, що сам знав,— а був колись неабияким козарлюгою, доки не покалічила клята неволя. І з лука стріляти навчив Михайлика, і з мушкета, і шаблею орудувати не згірше — виміняв для нього на січовому гасан-базарі в знайомого купця-вірменина хтозна-як добути невеличку хлоп'ячу шаблю».

Не дурно кажуть: не та мати, що породила, а та, що викохала. Дав би Мехтод і руку врубати задля свого годованця, хоч зазвичай ледве озивався до нього словом. Зате вже співали вдвох! Вечорами козаки товпилися коло мазанки — послухати, як дзвінко виводить Михайлик у парі з названим батьком:

Та по горах свіги лежать,
По долинах маки цвітуть.
Та то ж не маки, то козаки,
То козаки у Крим ідуть...» [5].

Коли Михайлик підріс, Мехтод віддав його на навчання до школи джур.

Далі звертаємось до словникової роботи. Учителю разом із учнями пояснить незрозумілі слова.

Джу́ра, щура або чура — в Україні в 16—18 століттях — зброєносець, помічник у козацької старшини. Зазвичай джурами були молоді хлопці. Разом з козаками джури ходили в походи, брали участь у боях. Первісно *джура* іранське слово, що означає товариш, в українську потрапило як запозичення з татарської.

Кіш— так звали козаки Січ (від татарського слова «кхош» — табір).

Війт — староста.

Реєстрові козаки — записані до складеного в давнину польськими королями списку, який називався реєстром.

Сердюк — охоронець.

Стультус (лат.) — дурень, йолоп.

Рци — (старослов.) — кажи.

Злотий — п'ятнадцять копійок.

Видниха — видра.

Тирлище — місце, де випасаються та відпочивають рогаті тварини, дикі або свійські.

Уніати — в минулому православні, що визнавали зверхність Папи Римського. Унію на Україні і в Білорусії було організовано 1596 року під "тиском папського Ватикану та королівсько-шляхетської влади».

Дев — нечистий дух.

Делібаш — одчайдух, буквально: «шалена голова».

Золотоглав — тканина з золотою ниткою.

Туркус — бірюза.

Далі учні розповідають про навчання Михайлика в школі джур.

Учні жили в шкільному курені, у школі й харчувалися — по черзі самі куховарили. Та й іншу господарську справу виконували самі. У січовій школі учні мали своє керівництво (управу), куди входили отаман і кухар. Отаманів обирали на зібранні окремо для молодиків і для дорослих. Обирали отаманів на Новий рік, коли і січове товариство обирало старшину.

Навчались у школі до тих пір, поки повністю не осягали шкільну премудрість. Деякі ліниві і недбалі школярі могли вчитися років із десять. Воно, звичайно, і без лозини не обходилося, але школярі зносили те по-козацьки: ніхто не кривився, хіба що нишком потре набряклу на спині червону смугу.

Для керівництва навчальним процесом призначався в січову школу один із ченців Покровського монастиря. До його обов'язків, крім наставницької, суто педагогічної роботи, входив і нагляд за здоров'ям школярів. У

випадках нещастя або пошесті він виводив їх на чисте повітря, “на свіжу воду”, на луки, сповідував і причащав хворих, ховав померлих і про всі ці прикрі випадки доповідав кошовому отаманові.

У козаків-запорожців був дуже гарний звичай, щоб біля кожного статечного козака, не кажучи вже про військову старшину, був один або більше хлопців-підлітків. Ті хлопці з давніх часів звалися джурами або гурами. Джура доглядав коня та зброю свого названого батька-запорожця, ходив разом із ним у походи й навіть у бойовищах ставав йому в нагоді, набиваючи мушкета, викреслюючи вогонь для люльки та приносячи пити.

До нас дійшли повчання, із якими наставники зверталися до своїх вихованців: “Ніколи не плач, як баба, і самого чорта не бійся”, “Не притьмарюй своєї честі і не ображай пам’яті роду”...

Пройшовши отаку школу джур, отримавши позитивну характеристику свого наставника, хлопець приймався товариством у запорозьке братство. На тім і закінчувалось навчання й виховання, починалися суворі військові будні.

Після розповіді вчитель організовує дискусію за питаннями:

1. Чи подобалось Михайликові навчатися в школі? Чому?
2. Що, на вашу думку, було позитивним, а що негативним у такому навчанні? Свою думку обґрунтуйте.
3. Чи існують зараз подібні школи? Що в них традиційного, а що нового? Чи потрібні вони в сучасному житті?

Далі – *слово вчителя*. Михайлик підріс і став джурую. Хорошим джурую. Та, перш ніж ним стати, довелось хлопчині багато чого пережити, а ще більше навчитись: оволодіти грамотою, зброєю, взяти участь у грандіозній битві під Хотиним, де об’єднані війська українських козаків та поляків перемогли армію турецького султана Османа, найбільшу тогочасну армію світу, що загрожувала Європі поневоленням. У кінці повісті Михайлик розлучається зі своїм дитинством, уже добре усвідомлюючи, „...коли на вербі груші ростуть, а на осіці кислиці” (як і обіцяв йому отаман Бородавка).

Далі – конкуре на найбільш цікавий епізод повісті. У ньому беруть участь учні третьої і четвертої груп, решта – уважно слухають і оцінюють роботу своїх однокласників.

Завершується урок підсумковою бесідою про те, що нового учні дізнались на уроці, що для них було найбільш цікавим.

Такий урок позакласного читання проводиться з метою спрямовувати і розвивати читацькі інтереси учнів. Тому він повинен бути своєрідним святом для учнів, викликати в них природну потребу обмінятися думками з приводу прочитаного.

У статті наведено лише один із варіантів проведення уроку позакласного читання в 5 класі. Перспективами розробки поставленої проблеми є моделювання інших уроків за темами, передбаченими новою програмою з української літератури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Волошина Н. Уроки позакласного читання у старших класах / Волошина Н. Й. – К. : Радянська школа, 1988. – 176с.
2. Губарець В. Слово дзвінке і щире / В. Губарець // Дошкільне виховання. – 1978. – № 2. – С. 23.
3. Іваненко О. Про Марію Пригару / О. Іваненко // Ми любимо сонце і весну / М. Пригара. – К. : Дитвидав України, 1960. – С. 3–6.
4. Кава В. Твори, осяяні теплом / В. Кава // Михайлик– джура козацький / М. Пригара. – К. : Веселка, 1988. – С. 3–4.
5. Кодлюк Я. Розповіді про письменників: посібник для вчителя початкових класів / Я. Кодлюк, Г. Одинцова. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2001. – С. 75-76.
6. Латанський В. Мене підтримували її листи : минуло 100 р. від дня народження М. Пригари / В. Латанський // Літературна Україна. – 2008. – 6 березня. – С. 7.
7. Наукові основи методики літератури : навч.-метод. посіб. / За ред. Волошиної Н. Й. – К. : Ленвіт, 2002. – 344с.
8. Пасічник Є. Методика викладання української літератури в середніх навчальних закладах : навч. посіб. для студ-в вищих закладів освіти / Є. А. Пасічник. – К. : Ленвіт, 2000. – 384 с.

9. Пригара М. Михайлик – джура козацький: історична повість / М. Пригара. – К. : Веселка, 2004. – 146 с.
10. Пригара М. Повісті та оповідання / М. Пригара. – К. : Веселка, 1978. – 246 с.
11. Смахова В. Від усього серця / В. Смахова // Початкова школа – 1983. – № 2. – С. 77–79.
12. Степанишин Б. Викладання української літератури в школі : метод. посіб. для вчителя / Б. І. Степанишин. – К. : РВЦ "Проза", 1995. – 254 с.

УДК 82-01.09:82-343(=16):821.161.2

ХУДОЖНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ОБРАЗІВ СЛОВ'ЯНСЬКИХ БОГІВ ТА ДЕМОНИЧНИХ ІСТОТ У ПОЕЗІЇ О. СТЕФАНОВИЧА

Соломахіна Ю.Ф., аспірант

Херсонський державний університет

У статті виділені особливості інтерпретування слов'янських міфофантомів у мистецькому доробку О. Стефановича. Зроблено акцент на художніх трансформаціях образів слов'янських богів (Перуна, Дажбога) та демонічних істот, звернено увагу на традиційне зображення тваринних та рослинних культів у творах митця.

Ключові слова: міф, міфофантом, образи слов'янських богів, демонологія, рослинний та тваринний культури.

Соломахіна Ю. Ф. ХУДОЖЕСТВЕННЫЕ ТРАНСФОРМАЦИИ ОБРАЗОВ СЛАВЯНСКИХ БОГОВ И ДЕМОНИЧЕСКИХ СУЩЕСТВ В ПОЭЗИИ А. СТЕФАНОВИЧА / Херсонский государственный университет, Украина

В статье выделены особенности интерпретации славянских мифофантомов в творческом наследии А. Стефановича. Сделан акцент на художественных трансформациях славянских богов (Перун, Даждбог) и демонических существ, обращено внимание на традиционный взгляд на животные и растительные культы в произведениях автора.

Ключевые слова: миф, мифофантом, славянские боги, демонология, растительный и животный культы.

Solomahina YU. F. LITERARY VISION OF THE IMAGES OF OLD SLAVONIC GODS AND DEMONIC CREATURES IN THE POETRY A. STEFANOVICH / Kherson State University, Ukraine

The article considered on interpretation of Slavic vision of O. Stefanovich works. Focuses on the transformation of Slavic gods (Perun, Dazhbog) and demonic creatures, drawn attention to the traditional view on flora and fauna cults in the works of poet.

Key words: myth, mythphantom, Slavic gods, demonology, flora and fauna cults.

Образи слов'янських богів, як загалом мотиви дохристиянської України, її міфології, часто звучали у творчості представників «празької школи» української поезії, особливо в поезіях Ю. Дарагана, О. Лятуринської, О. Стефановича. Якщо в Ю. Дарагана язичницькі мотиви були оживленням дружинного лицарства князівської доби з Дажбоговим обличчям на щиті, а в О. Лятуринської – фрагментом портрета давньої Волині, естетизованою картиною суворої давнини, то в О. Стефановича переважає аспект психологічний та морально-етичний [3, с. 248]. А тому аналіз поетичного надбання О. Стефановича та його підсвідомі поклики до слов'янського стануть актуальними для нашого дослідження.

Розгляд лірики О. Стефановича узагальнено в статтях І. Фізера, О. Мишанича, М. Ільницького, Т. Салиги, І. Качуровського, Л. Череватенка, М. Слабошпицького, П. Кралюк. А також були зроблені спроби конкретнішої розмови про окремі аспекти творчості поета (дослідження Т. Рязанцевої, М. Савки, І. Василюшина). Фактично відбувається процес нагромадження матеріалу для створення докладного, цілісного літературного портрета митця, котрий, за справедливим висловом Ю. Андруховича, є «унікальним явищем на тлі всієї української поезії ХХ століття» [1, с. 16].

Мета статті полягає у виділенні особливостей інтерпретування слов'янських міфофантомів у мистецькому доробку пражанина. У дослідженні зробимо акцент на художніх трансформаціях образів слов'янських богів (Перуна, Дажбога) та демонічних істот, звернемо увагу на традиційне зображення тваринних та рослинних культів у творах митця.

Лірика О. Стефановича позначається неоромантичними та символістськими рисами, продовжує традиції раннього українського модернізму. Його поетичний доробок, до якого входять поетичні збірки «Поезії» (1927), «Stefanos I» (1938), захоплює елегантністю, вишуканою ритмомелодикою. «Зібрані твори» (1975) містять не друковані за життя поета збірки «Stefanos II», «Кінецьсвітне» та «Фрагменти» [3, с. 271].